

førende Magt, der skal tage Kampen op imod Stormagtsangreb, hvis saadanne Angreb finde Sted. Dette synes mig at være en Selvmodsigelse og i Virkeligheden en ganske urimelig Fremgangsmaade. Hvorledes ere de Herrer komne til den? Ja, jeg tror ikke, det er sket paa den Maade, at man først har spurgt sig selv: Hvilke Neutralitetspligter har Danmark, og derefter har givet sig til at overveje, hvilket Militærvæsen vi skulle have i Danmark. Nej, jeg har det Indtryk, at man har haft sin Militærordning paa Forhaand, har haft den gamle Militærordning, som Højre forfægtede i sin Tid, og som Generalstaben nu atter har dikteret overfor vore ærede Modstandere, og bagefter har skullet knytte en moderne Begrundelse dertil, og saa har man til den klistret Neutralitetsbegrundelsen til Trods for, at de to Ting passe saa lidt til hinanden som noget mellem Himmel og Jord. Thi Sandheden er den, at man maa gribe til de allerkunstigste Ting for mellem denne militære Ordning og Neutralitetsforpligtelsen at tilvejebringe blot den løseste Forbindelse. Hvad man siger er kun dette: Vi skulle have den store Befæstning ved København for at kunne hindre Neutralitetskrænkelser — paa Store Bælts Kyst! Jeg tror, at ærede Medlemmer ville indrømme, at løsere Traad har aldrig knyttet en Plan og et Forslag til den Tanke, hvoraf de siges at være udsprungne, end dette, at København skal være en Fæstning, for at vi skulle kunne hindre, at fremmede Magter sætte sig fast paa Sjællands Kyst nede ved Store Bælt.

Til disse Udtalelser om Danmarks Neutralitetspligt og Neutralitetspolitik kunde jeg ønske at knytte et Spørgsmaal til det ærede Ministerium og endelig nogle Betragtninger over den foreliggende politiske Situation efter Valgdagens Resultater. Spørgsmaalet gælder Ministeriets Forslag med Hensyn til Københavns Befæstning, først Forslaget med Hensyn til Københavns Søbefæstning. De Anlæg, som det ærede Ministerium her foreslaar, ere beregnede til en Udgift af omkring 11 Mill. Kr., men til de samme Anlæg er der fra Generalstabens Side beregnet et Beløb af 18,600,000 Kr. Hvorledes opnaas nu Besparelserne? Ja, de opnaas derved, at man kræver mindre Ammunition, et ringere Skudantal, færre Kanoner, end der saglig set anses for forsvarligt, og at man endelig lader Middelgrundens Kanoner undvære den Skjoldbeskyttelse, som fra sagkyndig Side anses for fornøden, hvis disse Kanoner skulle kunne udrette noget

virkeligt. Jeg tror, at naar man ser paa den Maade, hvorpaa disse Reduktioner ere foretagne, faar man det bestemte Indtryk, at umiddelbart efter Gennemførelsen af disse Foranstaltninger maa nødvendigvis komme uafviselige Krav fra Militæretatens Side om, at man skal gaa videre og træffe Foranstaltninger i det af den foreslaaede Omfang. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Førsteminister, om han ikke er klar over, at Konsekvensen af hans Forslag er, at man gaar netop saa meget videre paa dette Punkt, som Generalstaben har foreslaaet, og hvis han er klar over dette, synes det mig, at det vilde have været mere ligetil og mere aabent, om man paa Forhaand havde sagt rent ud: Det er ikke 11 Mill., men 18—19 Mill. Kr., der kræves til Københavns nye Søbefæstning, uden at hænge sig i de 11 Mill. Kr., man har stillet op, for at komme til de 31½ Mill., der synes at være blevet et Slags helligt Tal, efter at Forsvarskommissionens Flertal — jeg tør maaske sige — en Gang er slumpet til netop at nævne dette Tal.

Dernæst et Spørgsmaal med Hensyn til de fremskudte Værker. Under Valgkampagnen blev det berettet i forskellige Blade — jeg har ikke haft Lejlighed til nærmere at kontrolere Berettigelsen deraf —, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) havde udtalt, at Generalstaben i Virkeligheden havde udarbejdet Forslag til disse fremskudte Værker, som ikke gjaldt 10½ Mill., men et Beløb af 23 Mill. Kr. Jeg har ikke set denne Ytring omtalt siden, men det synes mig at ville være af Interesse for det høje Ting at faa Klarhed over, om der ligger et saadant Forslag bagved det, som hidtil har været præsen- teret for os. Ganske vist tog det ærede Medlem fra Ringkøbing i Gaar meget strengt paa de fremskudte Værker, idet han sagde, at de var forladte af Guder og Mennesker. Man maa vel næsten antage, at dette er som en Slags uappellabel Højesteretsdom, der ikke kan gøres om igen fra det ærede Medlems Side, og hvis saa er Tilfældet, er Interessen for disse Værker jo noget formindsket; men alligevel synes det mig, at det vil have Betydning at faa at vide, om det, der har været forelagt for os, kun har været ligesom et Udpluk af en større Plan, saaledes at vi ogsaa paa dette Punkt kunne tænke os en Fuldstændiggørelse og Videreførelse som Konsekvens, hvis et Forslag af nogenlunde tilsvarende Karakter maatte træde ud i Livet.